

Nr 172

Av fru **Gunne**, om skattebefrielse för ersättning till övervakare och tillsynsmän.

Till de frivilliga övervakarna och tillsynsmännen inom kriminal-, nykterhets- och barnavård utgår en ersättning per klient och månad av 15 kronor. Detta belopp kan knappast betraktas som betalning för utfört arbete, eftersom det inte står i proportion till de prestationer övervakaruppgiften innebär. Det kan däremot sägas ha karaktären av en schablonmässigt fastställd ersättning för kostnader i samband med uppdragets fullgörande. Beloppet torde för övrigt i många fall vara helt otillräckligt för de kostnader det är fråga om.

Dessa arvoden har hittills i stor utsträckning betraktats och behandlats som skattefria. Frågan om deras karaktär av skattepliktig inkomst har i dagarna aktualiserats i samband med 1961 års taxering.

Vid deklaration av sådan ersättning såsom skattepliktig inkomst har vederbörande givetvis möjlighet att göra avdrag för kostnader för uppdragets fullgörande. En detaljerad och riktig redovisning av kostnaderna måste basera sig på noggranna anteckningar om utlägg för porto, telefon och vissa resor, ävensom för nödvändiga vänskapsgåvor och kontaktmedel av de mest skilda slag m. m. En sådan redovisning innebär i förhållande till den ersättning det är fråga om — 180 kronor om året — en anmärkningsvärt omständlig procedur. En omsorgsfull kostnadsredovisning är dock förutsättningen för att övervakaren ej skall åsamkas en ofrånkomlig förlust genom det viktiga och ansvarsfulla uppdrag han åtagit sig.

Det förefaller vara en både riktig och lämplig lösning att ersättningen för övervakaruppdrag genom lagstiftning undantas från beskattning. De inkomster som det allmänna därigenom skulle gå miste om torde vara mycket obetydliga.

Det måste vara ett samhällsintresse av första ordningen att allt fler människor engageras i arbetet med övervakning, inte minst människor från det produktiva livets många verksamhetsgrenar. För dessa människor kan och bör det ej bli fråga om många övervakaruppdrag utan om något eller några få fall, som kan ägnas desto större intresse och omsorg. I denna betydelsefulla verksamhet är det över huvud taget ytterst angeläget att övervakarna ej omhänderhar flera fall än att vart och ett av dem kan bli föremål för personlig omtanke. Det förhållandet att varmhjärtade människor åtar sig övervakaruppdrag utan tanke på ersättning får inte inverka på frågans bedöm-

ning. Från alla synpunkter är det angeläget att undvika krångel. För de allra flesta människor skulle skattefrihet för dessa ersättningar te sig rimlig och rättvis och uppfattas som ett naturligt uttryck för samhällets positiva syn på övervakarens samhällsviktiga och i många fall uppoffrande gärning.

Det är sålunda angeläget att frågan om beskattningen av ifrågavarande ersättningar utreds. Utredningen, som torde kunna utföras inom Kungl. Maj:ts kansli, bör syfta till att ersättningar för övervakaruppdrag i största möjliga utsträckning hänförs till icke skattepliktig inkomst.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller att frågan om befrielse från beskattning av ersättning som utgår till övervakare och tillsynsmän inom kriminal-, nykterhets- och barnvården snarast utredes.

Stockholm den 24 januari 1961

Stina Gunne